

— Бабо! Погледай, какво е тукъ: червени яйца, млинъ и колко сладки! говорило момиченцето — отъ кждѣ сж, бабо? — „Ти знаешъ кой ги е донесалъ!“ — Почакай, почакай, бабо, не казвай, азъ зная кой ги е донесалъ! Азъ заспахъ тамъ, на прозореца и въ сѣня си видѣхъ Иисуса Христа! Знаешъ ли, бабо, Той погледна на насъ, тука! И като видѣ, че ти си болна и че у насъ нѣма нищо, каза да ни донесатъ това и ето видишъ ли, бабо...

— Имахъ право, дѣтенце! усмихнала се баба му, — азъ се сѣщамъ кой е донесалъ всичко това! Трѣбва да е Елисавета, що е при богатия господарь, който живѣе на долния етажъ.

— Елисавета?

Момиченцето се замислило.

— А кой ѝ е казалъ да го направи? попитало подиръ минутка момиченцето. — Бабо, азъ мисля, че Христосъ ѝ е казалъ.

— Да, миличка! отговорила старата, като привлѣкла къмъ себе внучката си, и я погалила съ набръчканата си ржка, — ти си права: Христосъ ѝ е казалъ да го направи... никой другъ....

VIII.

Камбанитѣ звѣнѣли тѣй, като че се радвали на голѣмия празникъ. И кой не се веселилъ? Радвали се хората, облечени въ празнични дрехи, радвали се и всички сжщества, даже врабцитѣ съ силни чуруликания прѣлитали отъ покрива на моста, радвало се слънцето, което мило гледало отъ безкрайната височина на цѣлия свѣтъ, като се загледало въ вжтрѣшността на мрачната стаичка, въ която даже станало свѣтло. Като се загледало въ стаята, слънцето видѣло бабата, че станала отъ кревата и дошла до масата, а подиръ нея дошло съ любовъ привързаното къмъ нея бѣдно момиченце.